

Bevardė aukštuma

Apgaulinga ji įkalne minasi,
Rodos, peržengsi gūbrį lengvai; -
Artilerijos vamzdis svaiginasi
Lygiu spinduliu ar statmenai.
Apskritimu išklotos šalinės;
Kiek toliau sukryžiuoti stulpai -
Jie spygliuota viela apsviję -
Dengia prieigas pulti laisvai.
Nuokalnėj vientisa palapinė,
Kur būrys telpa poilsio visas.
Jos spalva čia ne ką tesiskiria -
Sukepęs akmuo molio plikas.
Dar žemiau stačiakampis paremtas:
Užmaskuotas bespalviais tinklais;
Įėjimas tiktai atidengtas
Kviečia karį rytais vakarais.
Čia jutau gerą skonį virtuvės:
Vis vištiena ir sviestas baltasis!
Ir skambėdavo kartais šakutės -
Pavydėtų mums pats išrinktasis.

Jau naktis - laikas imti milinę,
Tylą pertraukia nykūs balsai -
Kaukia šunys plonai sutartinę
Neskaičiuodami laiko visai.
Pamenu – dar kada atvažiuovom
Kojos pynėsi jūrligės taktais;
Kriko nervai, stačiai aimanavom
Tylai spengiant vaiduokliškais raktais.

Apgaulinga ji įkalne minasi,
Bet nedrįski visai priartėti!
Na, beveik į bedugnę įstrigusi -
Ir netruksi žemyn nudardėti!
Esame žemumos apsupti
Kuria siauras kelias vingiuoja,-
Dvi palmės šykščiai iš toli
Dykynėse akiai žaliuoja.
Ir saulė aukščiausiai pakyla
Virš jų - kada įsidienoja,
Ir vientisos mintys subyra -
Taip erdvės neaiškios kamuojia!?

O priešingoj pusėj Kairas
Spindėjimais smilčių kvėpuoja!
Lyg būtų sudužęs žvaigždynas -
Į tolius ton pusėn vilioja !

Bet ką čia graudenti širdies,
Palaukime saulėj nakties -
Kol ilgesiu šviesos sugaus -
Juodoj erdvėje susiglaus !

O sekantį rytą prigludęs
Į vakarus; kur kairiau,-
Regėjau geltonas viršūnes -
Trikampius taškus – aiškiau.
Bet greitai man visa pranyko,
Pavargo akis sekti miestą,-
Čia vėl piramidės išdygo!-
Čia vėl netikėtai išblėso.

O jei pro spygliuotas vielas
Į slėnį bemiegantį žvelgsi -
Ruduojančio cukraus kalvas
Chaotiškai dunksančias lenksi.

Apgaulinga ji įkalne minasi,
Čia plokštė klinties įmantri,-
Penki vyrai į briauną kabinasi
Luitu kūbulą prikraudami.

Pilnatis - laikas eiti sargybą
Į šalinę iš smėlio maišų...-
Per binoklį mėnulį ištyrę –
Kaip žemėlapij gaublio menu!
Bet nuvyklė žiūrėjimas šitas,-
Kol rytais išsisklaido rūkai
Garas spinduliu saulės džiovinasi -
Kūnas sveria be galo lengvai.

Nežinia, jeigu priešas užskristų
Su „fantomų“, „miražų“ eile -
Aukštis, greitis į baimę pavirstų -
Širdis belstų pilkam apkase!
Šitie duomenys sąmonę veikė,
Nors pabūklą sukiojom ratu,
Nesiklostė man mintys į eilę
Einant karo saulėtu taku.

Apgaulinga ji įkalne minasi,
O padangė visur mėlyna!
Aukštuma ši bevarde vadinasi
Su arabiška panorama.